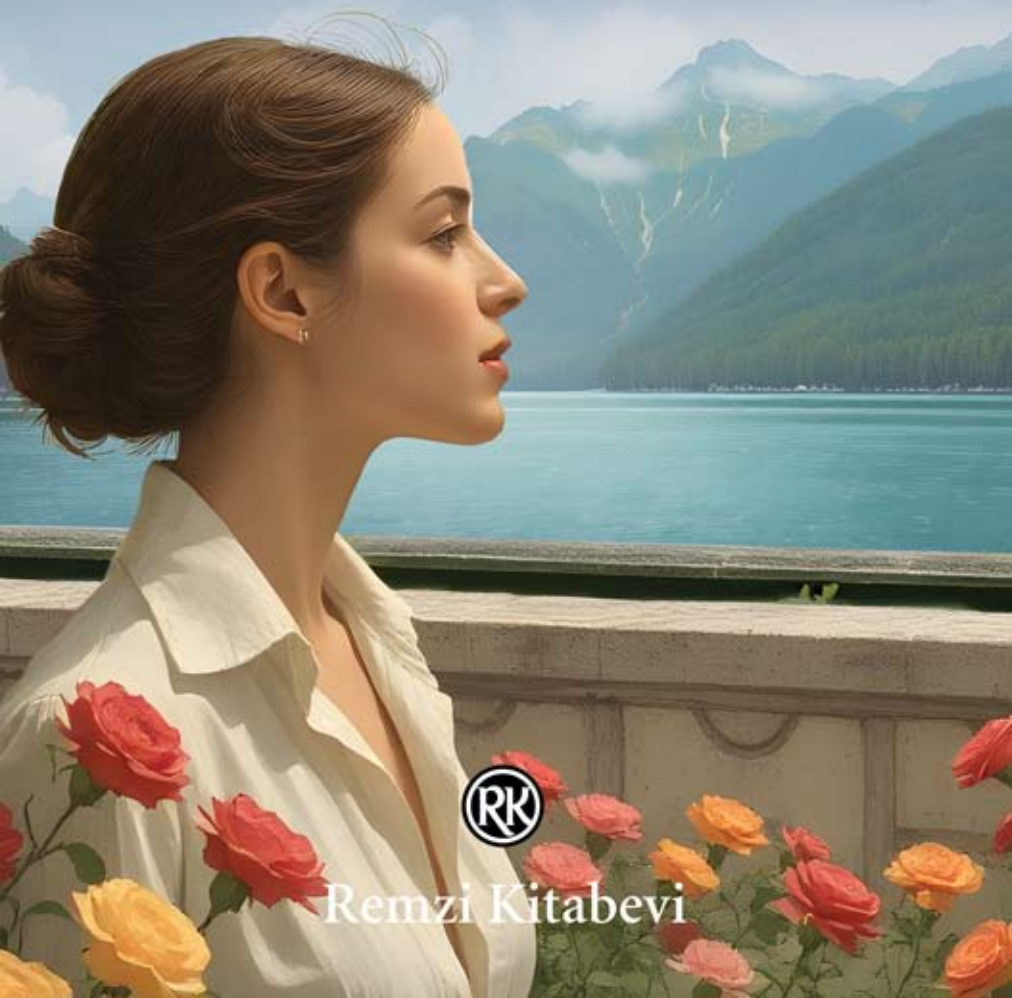

DANIELA SACERDOTI

Kitapçının Kızı

Remzi Kitabevi

DANIELA SACERDOTI'nin büyük babası ünlü yazar Carlo Levi'dir. Napoli'de doğdu ve Piedmont'ta büyüdü, Torino Üniversitesinden mezun oldu. Ardından İskoçya'ya taşındı. Yakın zamanda Kuzey İtalya'da yaşamaya başladı. İtalyanca, Latince ve Yunanca öğretmeni olarak çalışmaktadır. İngiltere'de çok satan ilk romanı *Sana İhtiyacım Var* yayımlandı. *Birlikte Olursak Bir Sebebi Olur, Şekeri ve Kahveyi Seviyorum*, İngiltere'de hatırı sayılır bir başarı elde eden *Beni Yanında Tut, Tepedeki Villanın Sırları, Kayıp Köy* öteki kitaplarıdır.

DANIELA SACERDOTI

Kitapçının Kızı

Türkçesi
Gül Büge

Remzi Kitabevi

KİTAPÇININ KIZI / Daniela Sacerdoti
Özgün adı: *The Bookseller's Daughter*

© Daniela Sacerdoti, 2023

İlk olarak 2023 yılında Büyük Britanya'da Storyfire Ltd'ye bağlı Bookouture tarafından yayımlanmıştır.

Türkçe yayın hakları: © Remzi Kitabevi, 2024

Yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayanlar: Esin Hoyi-Ömer Erduran
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2220-0

BİRİNCİ BASIM: Mart 2025

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

Alison Duff için...

GİRİŞ

Venedik, Kasım 1930

Korkmuş bir çocuğun iç çekişleri ve çığıllıkları havayı dolduruyor; açık pencereden dışarı sızıp, ay ışığının aydınlattığı kanalda asılı kalıyor. İşte o çocuk, benim...

Neredeyse her gece gördüğüm bu kâbusta, pencerede arkalarında alevler yükselen annemle babamın yüzlerini görüyorum. Dükkânımızdaki kitaplar küle dönüşüyor ve gecenin karanlığında gökyüzüne doğru uçuşuyor. Annemin gözleri son bir kez benimkilerle buluştuğunda; onun dehşet içinde olmasına rağmen, kız kardeşimle benim bu cehennemden kurtulduğumuz için rahatladığını görebiliyorum.

Sadece altı yaşındayım ama şimdiden kalbimde bir ömür boyu yetecek korku ve keder var. Çırpınıyorum, yorganı tekme liyorum ve kendimi yatakta doğrulup otururken buluyorum. Yüzümdeki hayali külleri siliyorum...

Gözlerimi açıyorum. Pencereden içeri süzülerek yatağımın ucunda biriken beyaz ay ışığı dışında etrafım karanlık. Hâlâ uyuyor olmalıyım, hâlâ rüyada olmalıyım, çünkü gümüş ışıklarda yıkanan annem, orada, uzun siyah saçları beline kadar inmiş, kolları iki yanında, karşımda duruyor. O yangın ve yıkım gecesinde ölen annem.

O burada, yaşayanların dünyasında olamaz; o hayal dünyasına ait. Ama eğer uyanık değilsem, neden her şey gerçekmiş gibi geliyor; terimle ıslanan çarşafın tenime değışı, kanalın pus-

lu sularından süzülen havadaki soğuk ve nem, korkudan birbirine vuran dişlerimin çıkardığı ses...

Evet, uyanığım. Ve karşımda gördüğüm kadın bir szellem yani bir hayalet. Babam beni ruhlara, golemlere⁽¹⁾ ve iblislere karşı uyarılmıştı; onların pek çok kılığa girebileceğini, beni kandırıp aldatabileceklerini söylemişti. Ama kendimi durduramıyorum, deli gibi çarpan kalbimin ritmiyle ona sesleniyorum: “Mamusia,⁽²⁾ Mamusia!”

Özlem ve korku arasında gidip geliyorum. Kendimi onun kollarına atmak istiyorum ama onun bu dünyadan olmadığını biliyorum. Hayalet, anneme benziyor ama gözlerinin içine baktığımda yüzü değişiyor, hatları sanki kayboluyor, onu tam olarak göremiyorum. Korku beni ele geçiriyor ve olduğum yerde kalıyorum. Göğsüm geceliğimin altında öyle hızlı inip kalkıyor ki, görüş alanımın kenarında siyah noktalar beliriyor. Saçları sanki mürekkepten bir bulut. Kolları ay ışığı kadar beyaz. Bir an için –öyle kısa bir an ki gerçekliğinden bile emin olamıyorum– yüzü şekilleniyor ve işte orada, tüm güzelliği ve zarafetiyle kaybettiğim annem. Tam da onu hatırladığım gibi. Uykuya dalmak üzereyken bana yukarıdan bakan, iyi geceler öpücüğü için yaklaşan yüz.

“Mamusia,” diye tekrar fısıldıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar karşı duvarda asılı duran, her tarihin yanında azizlerin günlerinin listesinin bulunduğu takvimin yanında beliriyor.

Ay ışığını da yanına almış olmalı ki duvar artık soluk, beyaz bir ışığa bürünmüş. Annemin kolu yavaşça duvara doğru ilerliyor, ta ki takvime ulaşıp elinin tersi kâğıda değene kadar. Biri hariç tüm parmaklarını büküyor ve orada duraklıyor. Ağzını

(1) *Golem*: Yahudi folklorunda yer alan, çoğunlukla kilden ya da topraktan oluşturulmuş, ruhu olmayan efsanevi yaratık. (çn.)

(2) Canım annem. (çn.)

açmak üzereyken birden hava sanki titreşmeye ve erimeye başlıyor. Bu sıvılaştan hava, kararıyor ve ufak bir figüre dönüşüyor; bir hayaletten çok gravüre benziyor. Şekli var ama cismi yok; yine de annemi kaplıyor, onu yutuyor ve geldiği yere geri sürükliyor. Korkuyla tekrar bağıriyorum, bu seferki beni bile ürküten gerçek bir dehşet çığılığı. Hayaletlerin son izleri de kayboluyor ve bir kez daha yalnız kalıyorum.

Ama sadece birkaç dakika için.

Jacopo, erkek kardeşim ve koruyucum, çığılıklarımı duyuyor. Ne zaman bir kâbus görsem, ki bu sık sık oluyor, çığılıklarım kanal boyunca benim odamın köşesindeki odasına kadar gidiyor. Beni rahatlatmak için kendi balkonundan benimkine atlıyor. Henüz pencereden içeri atlamadan ona koşuyorum. Ben beline yapışmışken, bana teselli sözcükleri mırıldanıyor ve saçlarımı okşuyor. Yüzüne bakıyorum; aya karşı silueti, küçük bir kızın gözlerine bir masal kitabındaki prens gibi görünüyor.

Dudaklarımı omzuna dayayarak, “Bir hayalet gördüm,” diye fisıldıyorum. Ama şimdiden kendimden şüphe ediyorum. Gördüklerim gerçek miydi?

“Sadece bir rüyaydı,” diye beni yatıştırıyor ve elimi tutuyor.

Elimi tutan parmaklarının güven verici şeklini hissediyorum; pürüzlü, buruşuk bir deri parçası avucunda yuvarlak bir iz oluşturuyor: Küçük bir çocukken elini kızgın maşa ile yakmış.

“Emin misin?” diye soruyorum.

“Kesinlikle eminim.”

Ona inanmak istiyorum ama böyle şeyler var olmasaydı babam beni neden uyarır ki?

Pek çok anıyı zihnimden söküp attım, çünkü hepsi hatırlanamayacak kadar acı vericiydi. Çocukluğuma dair anılar nadirdir, ama o anda bir tanesi aklıma geliyor. Ailemin dükkânında, okuyamadığım bir dilde, garip çizimler ve kelimeler içeren es-

ki bir kitap bulmuştum. Burnu ve ağzı olmayan, alnına bir işaret kazanmış uzun boylu bir yaratığın tasviri beni ürkütmüştü. Babam omzumun ardından, baktığım sayfayı görmüş ve kitabı elimden almıştı. Onu yüksek bir rafa, ulaşamayacağım bir yere koymuştu. “Sana göre değil, çocuğum. Böyle şeylerden uzak dur.”

Babamın alışılmadık sertliği karşısında biraz irkilmiştim.

“Onu korkutma, Bela. Bunların hepsi batıl inanç,” diye araya girmişti annem. O da babam kadar eğitimliydi ve o da nadir kitaplar ve bilimsel yayınlar aramaya gelen akademisyenlere yardımcı olurdu. Babam romanları, efsaneleri ve masalları tercih ederken, annem bilimi severdi. Babamın fantezilerle dolu dünyasına ayıracak vakti yoktu.

“Bu şeyler... Batıl inanç değildir. Onlar gerçektir ve tıpkı senin benim gibi hayatın bir parçasıdır. Onlara güvenilmez. Bunun için onlardan uzak dur kızım.”

Annemi ve babamı hayalimde canlandırabiliyorum. Eski raflardaki kitap yığınlarının önünde bir siluet oluşturmuşlar. Babamın gri sakalı, annemin narin sırtı, ensesindeki siyah topuz... Ablamın işten gelişi, kapıyı ardına kadar açışı ve sanki tüm dünyanın sahibiymiş ve asla kötü bir şey olamazmış gibi emin adımlarla içeri girişi. Ve sonra, unutmak istediğim ama unutamadığım ve asla unutamayacağım kısım. Alevler, çığlıklar, atların toynakları, kâbuslarımda tekrar tekrar geri geliyor... Ve sonrasında ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece karanlık.

“Helèna?” Jacopo'nun sesi beni gerçeğe döndürüyor. Ay ışığında gri gözlerini buluyorum. “Annem bu odadaydı,” diye fıslıyorum. “Eminim.”

Ona daha fazlasını; takvime nasıl dokunduğunu ve geriye çekilmeden önce bana nasıl bir şeyler anlatmaya çalıştığını söylemek istiyorum. Ama çocuk aklım bu sahneyi kelimelere çeviremiyor.

Jacopo'nun annesi Kontes, kötü şeyler, şeytani şeyler derdi. Eğer şeytani şeyler görüyorsam, belki de ben kötü biriyimdir? Jacopo'ya her şeyi anlatsam, kötü biri olduğumu düşünür mü?

“Sadece bir kâbustu,” diye tekrarlıyor sabırla.

Sözleri şüphelerimi azaltıyor; ona inanabilirim. Ona gerçekten inanmak istiyorum. Belki de haklıdır: Annemi sadece rüyamda görmüştüm ve onu sürükleyip götüren siyah figür, hafızamın dumanından başka bir şey değildi; o gece onu, babamı ve kitapçı dükkânımızı saran dumandan başka bir şey değildi...

Yüzümü yine Jacopo'nun göğsüne saklıyorum. Sadece on dört yaşında ama neredeyse bir yetişkin gibi görünüyor ve davranıyor. Beni saran kolları ve bu tehlikeli dünyada yalnız olmadığım hissi nefesimi yavaşlatıyor, ta ki sakinleşene kadar. Neredeyse... Yatağımızda yan yana oturuyoruz.

“Daha iyi misin?” diye soruyor Jacopo.

“Daha iyiyim.”

“Şimdi battaniyenin altına gir. Üşüteceksin,” diyor, her zaman düşünceli, her zaman beni koruyan tavrıyla.

Beni yatırmasına izin veriyorum ama tam rahatlamak üzereyken birden doğruluyorum. “Bir daha rüya görmek istemiyorum.” Yanan evimin ve ailemin penceredeki yüzlerinin görüntüleri hafızama kazındı; her zaman geri geliyorlar, her zaman.

“Şimdi uyu, ben sana göz kulak olurum.”

Onun yanına kıvrılıyorum. Tam olarak rahatlamamış olsam da, uyku yaklaşıyor, yaklaşıyor, ta ki beni sarana kadar. Şimdilik kâbus da annemin görüntüsü de yok oldu. O bir hayalet değil, hayal gücümün bir ürünü ve kalbimin en derin arzusu.

Ben altı yaşında, yetim, evinden uzakta, kayıp mamusia'sının hayalini kuran bir çocuğum.

*Ancak ertesı sabah, gün ışığında bir Şey görüyorum: Tak-
vimde, annemin parmağının olduğu yerde, kle çok benzeyen
kik gri bir leke var, Santa Caterina'nın gününü ışaret edi-
yor.*

BÖLÜM 1

New York, 2022

“Bu saatte galeride misin, Francesca?” diye sordu Isaac.

Isaac’ın arka planda kâğıtları karıştırdığını duyabiliyordum. Telefonu kulağıyla omzu arasında tuttuğunu hayal ettim; alını kırışmış, her zamanki gibi meşgul. Kısa bir süre öncesine kadar, ne zaman benimle konuşsa, her şeyi bırakır, tüm dikkatini bana verirdi. Şimdi ikinci plandaydım. Ne de olsa artık nişanlısı ya da kız arkadaşı değildim.

Onuncu yılı geride bıraktığımızda, düşün planlarımızı yaparken, beni *önemseydiğine* fakat *sevmediğine*, deneme amaçlı bir ayrılığa ihtiyacımız olduğuna karar vermişti. En iyi arkadaşı, biricik dostu olarak kalacaktım. Paramparça olmuştum ama bu arkadaşlık durumunun onun hayatımda hiç olmamasından daha iyi olacağı sonucuna varmıştım.

Üstelik ben evlenmek için ona baskı yapmamıştım. Hâlimizden mutluydum. Çok, çok mutluydum. Sanırım bu, doğal olarak ya evliliğe ya da ayrılığa evrilen durumlardan biriydi. Sonuçta olaylar düşündüğüm gibi gelişmemişti.

“Evet, zaten uyuyamadım. Hem yapacak çok iş var.” Son aylarda ruh hâlim kötüye gitse de neşeli bir ton yakalamaya çalıştım. Üzerime geçirdiğim kurşundan kayıtsızlık zırhıyla, bacaklarıma kadar saplandığım kesif çamurun içinde ilerlemeye çalışıyor gibiydim.

Galeride de yapacak pek bir şey yoktu. En azından ilginç bir şey yoktu. Zilberstein Galeri ve Antika Evi, el yazmaları ve kitaplar konusunda uzmanlaşmış, küçük ama prestijli bir yerdi. Benim sanat simsarlığı dünyasında kara listeye alındığımı göz önünde bulundurursak, bana iş teklif ettiklerinde, turnayı gözünden vurduğumu düşünmüştüm.

İki işte çalışıp, hâlâ borç içindeyken yapmayı başardığım doktoradan sonraki on yılımı Hex için çalışarak geçirmiştim. Evet, o Hex. Organize suçlara karışmış oldukları ortaya çıkan ve tüm haberlere konu olan o 'hoş' insanlar. Birkaç başkan, kraliyet üyesi ve karanlık karakterler... Güçlü insanlar yaptıkları kötülüklerin bedelini ödemezler; küçük insanlar öder. Sonunda sanat dünyasından neredeyse silindim, itibarım yerle bir oldu.

Zilbersteinlar beni işe aldığında, hislerim minnettarlıktan da öteydi; ama patronun kızı Cassidy Zilberstein'ın benden yaptığım işin sadece kazancını değil şanını da kapacağını anlamam uzun sürmedi. Onun gölgesinde kalmıştım, asistan maaşı alıyor ve ofis işlerinin yanı sıra Cassidy'nin giysilerini kuru temizlemeye götürüp getiriyordum.

Ama ya böyle olacaktı ya da kariyerimi tümünden değiştirecektim.

Hayatımı Hex'e adasam da onların karanlık işlerine hiçbir şekilde dahil olmamıştım. Yine de bir şey fark etmemişti. Adım lekelenmişti ve New York'ta kimse beni işe almayacaktı. Bir sekreter maaşına, bir sanat tarihçisi ve paleograf⁽¹⁾ çalıştırmanın, eski bir Hex çalışanıyla ilişkilendirilmeye değer olduğuna inanan bir yer dışında.

"Ruhunu yemelerine izin verme," dedi Isaac. Her ne kadar onun işi başından aşkın ve sürekli meşgul olsa da, bütün o karışık günler boyunca bana destek olmuştu. Hex felaketinden sonra New York'ta kalmamın sebebi oydu. Uzaklara taşınmak be-

(1) Eski el yazıları uzmanı. (çn.)

nim için daha iyi olabilirdi ama Isaac'ın şehirde iyi bir işi vardı ve kariyerim uğruna onu bu işten uzaklaştıramazdım. Bu çok bencilce olurdu. Ona bu konuyu açamazdım bile.

“Hımm. Söylemesi kolay,” diye cevap verdim. “Cassidy'nin sabah lattesıyla birlikte ruhları da yuttuğunu biliyorsun.”

“Bu arada, yine kâbus gördün. Seni duydum.”

Evet, Isaac ve ben hâlâ birlikte yaşıyorduk (teşekkürler New York emlak piyasası) ve sırayla kanepede uyuyorduk. Evet, acınası bir durumdu. Ama burası Isaac'ın iş yerine yakındı ve ben...

Ona yakın olmak istemiştım.

“Evet. Aynı rüya.” Bu kâbus beni haftalardır rahatsız ediyordu: Bulanık bir figür beni yakalamak için peşimden geliyor, ondan kaçarken karanlık sularla dolu bir havuza düşüyordum... Uyku hapları, ertesi sabah beni bir zombiye dönüştürmek dışında bir işe yaramıyordu.

“Zor olmalı, üzgünüm...” Hattın diğer tarafında, kapının açıldığını ve bir kadın sesinin Isaac'ın adını söylediğini duydum. Seslenen, Isaac'ın aynı ofisi paylaştığı iş arkadaşı Rowena'ydı. “Kıyamam gerekiyor. İyi günler,” dedi Isaac.

Güzel bir gündü. Ayaklarımı, masanın altında duran ve bir türlü atıp kurtulmaya cesaret edemediğim düğün katalogları ile dolu bir kutunun üzerine koymuş, bir Excel belgesine veri yerleştirmekle uğraşıyordum, ki bu da toplantılardan sonra kahve fincanlarını yıkamaktan ve Cassidy'nin kıyafetlerini kuru temizlemeden almaktan biraz daha iyiydi. Bunlar *iyi* günlerimdi.

“Sana da.”

“Ah, Francesca, unutmadan.”

“Evet?”

“Bu akşam *fajitaya* ne dersin? Uzun zamandır yemedik...”

Kalbimde küçük bir sevinç balonu patladı. Eskiden her çarşamba Meksika yemeği yerdik. Her çarşamba, o ilk randevu-

muzda sipariş edip heyecandan yiyememiş olduğumuz tavuk *fajitaları*... Ayrıldığımızdan beri –hâlâ birlikte yaşıyor olsak da– tüm küçük geleneklerimizi kaybetmiştik. Isaac bir rutine takılıp kaldığımızı, rutinlerin boğucu olduğunu söylemişti. Bir Meksika yemeği siparişi vermenin çok da boğucu olduğunu düşünmüyordum ve tüm küçük alışkanlıklarımızı seviyordum. Belki de bu iyiye işaretti?

“Tabii. Dönüşte restorana uğrarım.”

“Güzel. Çok geç kalma, yarın benim için önemli bir gün.”

Isaac erken yemeyi, bense geç yemeyi tercih ederdim. Bu yüzden akşam yemeğini genellikle erken yedik. “Anlaşıldı.” Telefonu kapattım, sıcak basmıştı ve kendimi mantıksız bir şekilde mutlu hissediyordum. Bunun onun için muhtemelen pek bir şey ifade etmediğini biliyordum –*sadece bir Meksika yemeği, kendine gel Francesca!*– ama belki de ileri doğru küçük bir adımdı?

Derin bir nefes aldım. Bu kadar umut etmek dayanılamayacak kadar zordu ama umudu yitirmek daha da kötüydü. Isaac hayatımı bir arada tutan dayanaktı. Onsuz sürükleniyordum. Birlikte olmadığımız hâlde birlikte yaşamak işkence olsa da, en azından hâlâ hayatımda olduğu için fazlasıyla minnettardım.

Evet. Acınası bir durum. Daha dün gece kız kardeşim Sofia’ya bunları söylediğimde gözlerinde beliren ifade çok şey anlatıyordu. Isaac’i hiç sevmemişti, ki bu benim için her zaman bir sorun olmuştu ama şimdi onu adam yerine koymuyordu. Sözleri hâlâ kulaklarımda: “*Minnettar mı? Adam seni neredeyse mihrapta terk etti ve sen hâlâ hayatında olduğu için minnettar mısın?*”

Aniden, o gece işten sonra Sofia’yla buluşmam gerektiğini hatırladım. Ama Isaac’le Meksika yemeğimiz için eve erken dönmem gerekiyordu. Bu bir ikilemdi. Sofia’nın tepkisini duyar gibiydim: *Seni terk eden ve kalbini kıran adamın evine mi*

gitmen gerekiyor? Seni kanepede uyutan ama yine de her gün iş yerini arayan adama mı?

Sofia'ya benimle biraz erken buluşması için mesaj attım. Excel ile birkaç saat boğuştuktan sonra nihayet masamı toplayıp işten erken ayrıldım. Nasıl olsa kimse fark etmezdi. Cassidy kendi işiyle meşguldü –muhtemelen yine brunch yapıyordu ve buna halkla ilişkiler diyordu– ve Zil, İtalya'da Santa Caterina adlı bir yerde bulunan özel bir koleksiyondan bazı el yazmaları satın almaya çalışıyordu; bu görev bana verilemeyecek kadar ilginçti. Görünüşe göre koleksiyonun sahibi zor ve tuhaf biriydi, Zil bana bunu, bıyıkları parlak yeşil renkli bıyık bakımı pomadıyla kaplıyken söylemişti. Onu o hâlde dinlerken, yıllarca sanat alanında çalışırken mükemmelleştirdiğim ciddi yüz ifade-mi korumuştum.

“Bu el yazmalarının hepsi kadınlar tarafından tezhiplenmiş,⁽¹⁾ demişti. “Bildğin gibi, bu aslında nadir görülen bir şey değil, çünkü...”

“Orta Çağ'da kadınların yazı ve tezhip üzerine çalıştıklarını düşünmek mantıklı.” Sözü nü keserek cümleyi onun için bitirmiştım. Zorlukla edindiğim bilgileri kullanmak için sabırsızdım.

“Bu yazmaları ilginç kılan şey, hepsinin üzerinde çalışan kadınlar tarafından imzalanmış olması. Ve birkaç tanesi de... Bekle...” Notlarını kontrol etti. “Hypatia mı? Hayır, Ip...”

“Ippolita?” diye haykırdım. “Ippolita mı?” O bir Oswen başrahibesi ve çok yönlü bir bilgeydi: Şair, besteci, bitki bilimci, mistik... O benim *idolümdü*. Orta Çağ'dan bir başrahibenin rol model olmasının pek yaygın olmadığını biliyorum ancak, eski el yazmalarının deşifre edilip incelendiği paleografinin tuhaf ve harika dünyasına hoş geldiniz!

“Anlaşılan öyle.”

(1) El yazmalarını yıldız ve boya ile bezemek. (çn.)

Zil'den görevi devralma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. O el yazmalarını edinmek, onları görmek, onlara dokunmak (tabii ki eldivenlerle, Tanrı korusun)... Ama orada durmuş, susuyordum. Cılız bir sesle tek söyleyebildiğim: "Yardımcı olabilir miyim?" olmuştu.

"Elbette. Sen şu Excel işlerini halledersen ben de bu işi rahatça hallederim."

"Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Peki sence onlar Hex'ten Francesca Lombardo ile herhangi bir şekilde bağlantı kurmak isterler mi?" demişti, elinde tuttuğu kâğıtları sallayarak.

Bu, konuşmanın sonu olmuştu. Konuyu bir daha açmayacaktım. Zedelenen itibarım bana her hatırlatıldığında, kalbim bir kez daha parçalanıyordu.

Sofia, benimle haftanın her günü işten çıkan kalabalığın akın ettiği ama günün bu saatinde neredeyse boş olan bir barda buluşacaktı. Onu hemen fark ettim, siyah saçları minik omuzlarına dökülmüş, bir tabureye yerleşmişti. Öpüştük, pencere yakınındaki bir masaya geçtik.

Onu görmek bana kendimi çok iyi hissettirmişti. Bir süredir Isaac'le ilgili suçluluk duygumdan kaçınmaya çalıştığım için eskisi kadar sık görüşmemiştik. Ona karşı olumsuz tutumu aramızın açmıştı. Şimdi gülümsüyor, soru soran ve belki biraz da acıyan kara gözlerle bana bakıyordu.

Bu bakışın muhatabı olmaktan nefret ediyordum. "Nasılsın?"

"Fena değil. Yoğunum. Sen?"

"Ben de. Çok kalamam, eve yemek götürmem gerekiyor..."

Kız kardeşimin yüzü düştü. "Ona akşam yemeği götürmen gerekiyor."

“Askerler adaya ulaştığında, cesur bir genç kız kitapları sakladı. Bu adanın sırlarını korumak ve sevdiği adamı kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Kitapları bulmanı istiyorum, sevgili Francesca. Elindeki günlükte ilk ipucu var, onu oku ve kitapların gizemli hikyesini ortaya çıkar...”

Uzun süredir devam eden ilişkisinin aniden sona ermesinin ardından kalbi kırılan Francesca, nadir kitaplardan oluşan bir koleksiyonu çalıştığı galeri adına satın almak için sakin İtalyan adası Santa Caterina’ya gitme fırsatını kaçırmaz. Oraya vardığıında, koleksiyonun gizemli sahibesi Lavinia’dan, yerel kitap koleksiyoncusu Thiago’nun da kitaplara talip olduğunu öğrenir.

Thiago ile birlikte, kitapların İkinci Dünya Savaşı sırasında, onları Nazilerden kurtarmaya alışan Helna adlı bir genç kız tarafından adada bir yere saklandığını öğrenirler. Helna’nın gnlgnn rehberliğinde kendilerini gizli koleksiyona götürecek sırrı ortaya çıkarmaya çalışırlarken, ikisinin de bu görev için seçilmelerinin bir nedeni olduğunu ve savaş zamanı yaşanmış olağanüstü bir aşk ve fedakrlık hikyesinin ikisinin de hayatını sonsuza dek değiştireceğini fark edeceklerdir.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2220-0

9 789751 422200